

DES D'ON MIRES?

Jaume Patuel i Puig

Pedapsicogog, Psicoanalista, Teòleg

Espardenyes, escales, helicòpter, avioneta, avió, satèl·lits són llocs per contemplar la realitat. Des de quin lloc contemplem el món i en parlem? La mirada és molt diferent segons on estem situats: *Des d'on mires?* Les visions són totalment diferents i totes vàlides, però reductores. Si no es conjuga la visió global amb l'acció local s'obté una mirada o pensament esquizofrènic. És a dir, res a veure amb la realitat.

Sempre cal la serenor interior pel discurs que genera la conjugació de la globalitat amb l'acció local. Només aquesta coherència de la paraula i el fet crea i genera confiança. I aquesta confiança bàsica es dona en un entorn on es viu i es transmet. És una necessitat de primer ordre per dialogar, relacionar-se, créixer i madurar tant individualment com col·lectivament. Cal només sentir els responsables de la vida ciutadana apel·lar a la confiança. Però la confiança mai s'imposa, es guanya. Fàcil de perdre i difícil de recuperar. I això inclou també, i amb molta més raó, a la justícia, sigui d'on sigui.

Però la majoria parlem des del nivell de terra, és a dir, trepitjant el nostre metre quadrat, les espardenyes. Mirem i contemplem la realitat amb una percepció molt reduïda i des d'un cervell concret i limitat. En aquesta percepció hi posem una atenció concentrada. Fetes aquestes operacions fem un salt brutal, màgic i molt humà: en fem una explicació de totalitat, de generalització. I si això ho acompanyem amb un bon raonament o explicat amb un bon exemple, en fem un mite. Ens creiem que és la "veritat objectiva" o millor encara: que cau del cel o és la voluntat divina.

I aleshores ve la rèplica científicista, no científica: Pots demostrar-ho? I ens adonem que cada objecte té la seva utilitat i eficàcia. Es a dir, no ens serveix la mateixa escala per treure unes bombetes o pujar a un lloc elevat. Cada objecte o finalitat demana la seva escala o mètode.

I si entrem, com he indicat, al món de l'opinió, des d'on la construeixo? I pensant en la crisi humanitària, ¿com podem configurar un nou món mundial? ¿Es tracta de fer una nova Humanitat on les fronteres són poroses o els idiomes es perden? o ¿un grup petit, com l'anomenat Club Bilderberg, mou els fils sense ànima? Ens trobem que el món financer no queda sota el control de

cap Estat perquè no té tampoc fronteres perquè va més enllà d'aquestes divisions poroses. A més l'Estat absorbeix les diverses nacions, les quals volen mantenir llur pròpia història. Això és nou i vell alhora. I avui la gran lluita de saber qui guia la Humanitat: ¿Estats Units, la vella Europa, la nova Xina, la Rússia imperial o l'imperi Otomà? A nivell mundial, quin partit polític vol fer seu el poder? El gran quòdlibet és: Perquè volen guiar? Certament, la recerca del poder pel poder per al poder, basat en el món del diner. I res més. Opinió o realitat?

I davant d'un panorama així, cal aleshores convertir la informació en coneixement, i aquest en saviesa per evitar que la informació es pugui convertir en desinformació o ignorància. Cal reflexionar i tenir capacitat crítica i formar-se no només un pensament propi sinó una opinió pròpia. No empassar-se les informacions com a veritats intocables, firmi qui firmi l'article: Ningú és "déu". Una cosa és la realitat real i l'altra és la realitat virtual. La primera és el metre quadrat on vivim, de la qual en som responsables i en traïem la visió; i l'altra dependrà de les fons informatives.

L'estadística no és el seny. L'estadística no és la veritat objectiva. Cal comprendre que *la guerra no és la pau, l'esclavatge no és la llibertat i la ignorància no és la força*. Idees tretes de la novel·la: **1984** (2003) per George Orwell (1903), que recomano. Plena actualitat.

Quanta informació és "infoxicació"! La manca de coneixement que pot provocar l'excés d'informació com a intoxicació. La funció del mass media és entrenar la mentalitat de la societat cap a la devoció al govern i a l'ordre establert. Generar por de perdre el que es té. Anul·lar l'objectivitat total en pro de la veritat interessada. Això es converteix en pro de la mentida. I aquesta en funció de la cobdícia de gent, més ben dit, de les persones concretes, que tenen el poder invisible o, com es diu avui, el "deep state", o "la mà invisible", que belluguen els fils del món financer amb el poder de decidir, portats per la grandesa de sentir "poder".

No oblidem que l'aigua és a l'arbre com la llibertat d'expressió és a la democràcia autèntica. I avui el poder té els mitjans per controlar a tothom, llevat de la consciència profunda on nia la llibertat.

Per tant, des d'on miren, observem, contemplem? On ens recolzem per veure? Segons el lloc, la nostra visió serà més ampla, estreta, però sempre subjectiva i vàlida. Hi pot ajudar el llibre: ***Perdidos. ¿Quién maneja los hilos del poder? Los planes secretos del Club Bilderberg*** (2013) per Cristina Martín Jiménez (1974).